

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 168/2014-29 z 18. marca 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal zrušenia v záhlaví citovaného uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), pretože je toho názoru, že ním boli porušené jeho základné práva zaručené čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. Krajský súd návrh sťažovateľa proti nečinnosti Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru (ďalej len „okresný úrad“) zamietol s odôvodnením, že keď ako kupujúci, ale ani predávajúca nepredložili ku kúpnej zmluve v súvislosti s prevádzajúcimi nehnuteľnosťami platné listy vlastníctva, ale iba právoplatné dedičské rozhodnutia po nebohom predchodcovi predávajúcej, príslušný katastrálny úrad musel vkladové konanie k prevádzaným nehnuteľnostiam prerušiť, a to až do doby ich identifikácie so stavom skutočným (právnym), evidovaným v súčasnosti na príslušných listoch vlastníctva. Preto v doterajšom konaní správneho orgánu nevidel takú kvalifikovanú nečinnosť, voči ktorej by musel zasiahnuť podľa § 250t ods. 4 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

3. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vidí porušenie svojich ústavou zaručených práv v dvoch rovinách, a to vo svojvôli krajského súdu vo výklade § 7 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, ktorý umožňuje prerušiť konanie najviac na 90 dní, ktorá zjavne uplynula, a v porušení zákazu *reformatio in peius* a konania *ultra vires* zo strany krajského súdu, keď došiel k prekvapivému skutkovému záveru, že predmetom kúpnej zmluvy sú pozemky skonfiškované štátom podľa § 2 ods. 1 dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb., takže vlastnícke právo právnych predchodcov predávajúcej je spochybnené, hoci to jeho úlohou zjavne nemalo byť pri ústavne konformnom výklade § 250t OSP v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy.

4. Ústavný súd posúdil obsah sťažnosti a dospel k záveru, že táto predstavuje zjavne neopodstatnený návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Toto ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť „priateľnosť“ návrhu ešte pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutého rozhodnutia

orgánu verejnej moci (súdu) a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Právomoc ústavného súdu je totiž v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy založená výlučne na prieskume rozhodnutia z hľadiska dodržania ústavnosti (čl. 124 ústavy), t. j. či v konaní, resp. v rozhodnutí ho završujúcom, neboli porušené ústavnými predpismi chránené práva a slobody účastníka tohto konania, či konanie bolo vedené v súlade s ústavnými princípmi, či postupom a rozhodovaním všeobecného súdu nebolo zasiahnuté do ústavou zaručených práv sťažovateľa a či ho možno ako celok považovať za spravodlivé.

5. Také zásahy či pochybenia krajského súdu však ústavný súd v teraz prejednávanej veci nezistil. Ústavný súd totiž posúdil argumenty sťažovateľa obsiahnuté v sťažnosti, konfrontoval ich s obsahom napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a to z týchto dôvodov:

5. 1 Krajský súd rozhodoval o žalobe na nečinnosť príslušného katastrálneho orgánu, ktorý predložil súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis týkajúci sa vkladového konania, takže

- aj keď rozhodol uznesením bez pojednávania, z príslušného spisu oprávnene zistil (v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s § 246c, § 153 ods. 1 a § 167 ods. 2 OSP) všetky prekážky pre úkony správneho orgánu, pre ktoré zatiaľ nemôže vydať meritórne vkladové rozhodnutie,

- a preto správne nemohol dať príkaz príslušnému správnenému orgánu vecne rozhodnúť v primeranej lehote.

Z uvedeného tiež vyplýva, že postup krajského súdu v namietanom konaní nebol ani *ultra vires* ani v rozpore so zákazom *reformatio in peius* či v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to fabuluje sťažovateľ.

5. 2 V predmetnom konaní pred krajským súdom bol sťažovateľ len púhym kupujúcim, teda ešte nie v postavení vlastníka prevádzaných nehnuteľností (napokon sa ním ani nemusí stať), preto za týchto okolností sa ani nemôže domáhať ochrany vlastníckeho práva, tak ako to chápe čl. 20 ods. 1 ústavy, a to ani vo forme legitímneho očakávania.

6. Možno teda zhrnúť, že ústavný súd nezistil v argumentácii žiadnu skutočnosť, ktorá by ňou vedenú polemiku s právnym záverom krajského súdu posúvala prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny. Napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu jeho ústavou zaručených práv. Za týchto okolností mu preto nezostalo iné, než sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016